

Sygn. akt III KO 53/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie zażalenia **W.R.** na postanowienie prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. PO Ds. (...) o odmowie wszczęcia śledztwa, po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2017 r. wniosku Sądu Okręgowego w G., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z dnia 6 czerwca 2017 r., wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy o sygn. akt IV Kp [...], do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W złożonym wniosku powołano się na fakt, iż jeden z czynów, do którego odnosi się zaskarżone postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. o odmowie wszczęcia śledztwa, miałby być popełniony, m. in. przez Sędziów Sądu Okręgowego w G. oraz sędziów sądów rejonowych w okręgu tegoż sądu. Wobec powyższego w odbiorze społecznym może powstać przekonanie o braku obiektywizmu przy rozpoznaniu tej sprawy przez Sąd Okręgowy w G..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Argumenty podniesione przez Sąd Okręgowy we wniosku nie wskazują na to, aby w sądzie tym brak było warunków do rozpoznania sprawy w sposób

obiektywny, nie zachodzi więc sytuacja uzasadniająca odstępianie od właściwości miejscowej sądu pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów.

Dostrzec trzeba, że przedmiotem rozpoznania przez Sąd Okręgowy w G. ma być zażalenie na postanowienie Prokuratora Prokuratury Okręgowej w B. z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt PO Ds. (...), odmawiające, na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., wszczęcia śledztwa w sprawie niedopełnienia obowiązków i przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych na szkodę W.R. oraz m. in. istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej nazwanej przez W.R. Spółdzielnią z udziałem adwokatów, radców prawnych, sędziów, prokuratorów raz innych osób wykonujących obowiązki zawodowe w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w G., tj. o czyny z art. 231 § 1 k.k., art. 258 § 1 k.k. i innych.

Z powyższego wynika, że w przedmiotowej sprawie nie przedstawiono komukolwiek zarzutów, a zatem postępowanie przygotowawcze nie było prowadzone wobec określonej osoby czy osób. Oznacza to, że postępowanie zażaleniowe nie będzie też dotyczyć konkretnych osób ani kwestii odpowiedzialności osób wskazywanych i oskarżanych przez W.R. o popełnienie przestępstw na jego szkodę. Sąd Najwyższy wielokrotnie natomiast już w swoich orzeczeniach wskazywał, że sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziego sądu właściwego do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego, tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie, nie oznacza automatycznie, że zaistniały przesłanki, o których mowa w art. 37 k.p.k. (por. postanowienia: z dnia 7 listopada 1995 r., II KO 51/95, OSNKW 1996, z. 1-2, poz. 6; z dnia 21 października 2010 r., III KO 91/10, LEX nr 610175; z dnia 17 grudnia 2010 r., V KO 98/10, nie publikowane).

Nie do zaakceptowania jest bowiem instrumentalna postawa niektórych osób, które niezadowolone z konkretnych merytorycznych decyzji Sądów, każdorazowo uważają iż doszło do przekroczenia uprawnień przez składy orzekające. W takich sytuacjach sędziowie swoją postawą winni wskazywać, że wolni są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów, a poprzez sprawne i wnikliwe rozpoznanie zażalenia na decyzję prokuratora budować autorytet wymiaru sprawiedliwości. Natomiast dobru wymiaru sprawiedliwości nie służy nadmierne wykorzystywanie instytucji

wynikającej z art. 37 k.p.k., bowiem podważa zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as